

Караджа извика въ срѣдитѣ на емиграцията и срѣдъ поробения народъ най-живи съчувствия: скърбѣха за неговата смъртъ всички, защото мѣстото му остана праздно, — тжжеха за личността на великия покойникъ, който бѣ оставилъ неотразимо влияние въ душитѣ на съвременниците.

Въ личността на Стефанъ Караджа има една черта, която го изтъква не само като именитъ революционеръ, но и като великъ човѣкъ. Предъ кадията въ Русе той единственъ, съ свойствената си прямота, на поставения му въпросъ: защо е станалъ бунтовникъ? — отговори решително и смѣло: „Не мога да търпя повече турско робство.“ Тази прямота на характера му още по-рѣзко бѣ проявена при конфликта между митрополитъ Климентъ и С. Г. Раковски, когато, застаналъ между враждуващитѣ, съ цепеница въ ржка, той ги призова повелително и смѣло къмъ самообладание. Откровеността и прямотата на Стефанъ Караджа придава на характера му сила и мъжество и обкръжава героичната му личностъ съ обаяние. Оттукъ произтича и скромността на революционера, който е чуждъ на тъй много разпространената въ онова време фанфаронщина. Поради това Стефанъ Караджа ни се рисува като напълно зрѣлъ революционеръ, решителността и простотата на когото го прави близъкъ до сърдцето на съратниците му и го налага като водачъ.

Има и друга особеностъ въ характера на Стефанъ Караджа: буйниятъ темпераментъ, съзнанието предъ великата мисия на самоотреклия се, смирението предъ тежкитѣ несгоди на хъшовския животъ. Неговото себеотрицание е известно. Въ него обаче то не е съпроводено съ литературни излияния, а е непосредствена и непрекъснатата служба предъ олтара на единъ идеалъ. Стефанъ Караджа винаги чувствува, че е длъженъ, и всичко изпълнява съ педантична точностъ: защото вѣрва въ дѣлото и защото всичко въ него произлиза отъ повелителната нужда на революционера да се жертвува за освобождението на поробения народъ.

Отъ Стефанъ Караджа сж ни останали нѣколко писма, въ които той се рисува като голѣмъ българинъ. До Георги Найденовъ въ Браила той пише: „Азъ знамъ, че ви е мъчно, то е на всинца ни тъй мъчно, то не е само до васъ. Тази болка я има и по насъ, но за да добиемъ свободата, трѣбва да се научимъ да търпимъ“. Великиятъ революционеръ не само мислѣше така, но той ни даде и красноречиви доказателства въ това отношение. Преследванъ отъ турцитѣ, той понасяше съ голѣмъ стоицизъмъ несгодитѣ и още въ